

[Knud Jespersen.]

gennemsnit kunne bringe niveauet fra 1950'erne tilbage. Så ved man, hvad man har at rette sig efter, og så er der altså tale om en undskyldning.

Nu vel, der er altså tale om en mildning for beskæftigelsen. Hvad var så prisen herfor? Det var en række imødekommelser, hvor man godkendte venstres gamle krav. Det var retten til at afskrive op til 120 pct., retten til at få nye skattemæssige investeringsfiduser ført ind i lovgivningen. Som om vi ikke allerede har for mange. Det var retten til at kunne afskrive henlæggelser til investeringsfond. Samtidig med at man erklærer, at det drejer sig om at skabe aktivitet, så præmierer man i dette tilfælde passiviteten. Det var viljen til — den erklærede vilje, gentaget fra hr. Kjeld Olesens side her — at stå ved sit ansvar med hensyn til at dæmpe omkostningerne. Hvori det ansvar bestod, ja, det svarede hr. Poul Hartling faktisk på, det bestod i at dæmpe reallønnen. Der blev ikke sagt et ord om profitterne, ikke et ord om indgreb i jordspækulationen, ikke et ord om, at vi for kort tid siden også påkommando af venstre og delvis ved frivillighed fra socialdemokratiets side har ødelagt kapitalvindingskatten og beriget de store jordbesiddere ganske udmærket — netop et gammelt krav indfrielse, som de længe har arbejdet med.

En del af prisen var også den erklærede vilje til at sikre, at overenskomstforhandlingerne ikke medførte, at man fik et højere omkostningsniveau. Hvad betyder det? Betyder det, at socialdemokratiet vil gå til arbejdsgiverforeningen og sige: jeres profitter er for store, og derfor må omkostningerne omfordeles? Det tror vi desværre ikke. Vi er bange for, at venstres nære forbindelse med arbejdsgiverforeningen og socialdemokratiets delvise monopol på LO vil betyde, at resultatet bliver, at man skal holde igen, når det drejer sig om lønningerne.

Det er da også fastslået, at man kan ikke bære lønstigninger, der ligger uden for de i overenskomsten hjemlede. Det betyder altså, at man vender sig også imod arbejdernes ganske almindelige frie forhandlingsret til i hverdagen at optage forhandlinger, nå resultater og fremkalde det, man kalder lønglidning. Som sagt er der udtrykt en absolut og ubetinget vilje til, at forhandlingsresulta-

tet skal være sådan, som det var i marts i år, frem til 1978.

Var der nogen, der sagde, at dette var en høj pris for at mildne luften for beskæftigelsen? Er der nogen, der har tænkt over, at socialdemokratiet er partiet, der taler om frie forhandlinger, om solidarisk lønpolitik, om større ligestilling, om mere indflydelse? Hvis de stadig væk gør det, så bør de faktisk læse den håndfæstning, man har skrevet under på til hr. Poul Hartling og til hr. Anders Andersen.

Hvad er en dyrtidsportion? Ja, det kommer vi snart til at diskutere her i det høje ting, for man har jo besluttet, at ikke alene skal vejret være godt, mildt og behageligt for menneskene i Danmark i marts-april måned, men der skal heller ikke være omkostningsstigninger, der overstiger en dyrtidsportion. Selv om man næsten med sikkerhed kan skønne, at der er tale om to dyrtidsportioner, altså 2 gange 2, som også hr. Poul Hartling var inde på, så siger man, der skal kun være omkostninger hos arbejdsgiveren for 2 gange 1. En dyrtidsportion er en milliard kr. Nu vil jeg gerne spørge igen: agter man at yde omkostningsdæmpende tilskud til arbejdsgiverne, sådan som socialdemokratiet sammen med venstre tidligere har gjort? Hvad agter man at gøre, hvis det er sådan, at 2 dyrtidsportioner kommer til udbetaling? Skal lønarbejderne så selv finansiere den anden ved at give tilskud til arbejdsgiverne, eller hvilke planer har man?

Jeg har noteret mig, at hr. Kjeld Olesen sagde: man kan ikke anskueliggøre fremtiden i detaljer. Åh nej, jeg beder bare om grove træk. Hvilke tanker gør socialdemokratiet sig? Det tror jeg vil interessere ud over denne kreds. Lønningerne skal holdes nede på det samme niveau. En procent lønstigning, det er ca. 1 mia kr. Det er en gigantisk pris, der betales for den mildning i beskæftigelsen — den mildning, som vi støtter.

Socialdemokratiet er i virkeligheden i den situation, at de har ladet sig fange af forbrugspolitikken, og det ville være behageligere at høre, ikke bare denne valne vending om, at man ikke kan lide alt i forliget, men simpelt hen at dette forlig er ikke socialdemokratiets politik. Det ville være behageligt, om man kunne sige: hvis man identificerer os med venstre, fordi venstre har fået